

De weg van de christen

door: T.C.

Maak mij de weg bekend

Hier volgt een kort overzicht over de christelijke weg naar het Woord. Het lijkt mij een ernstige en interessant onderwerp voor iedere gelovige, omdat de wandel van een kind van God eeuwige gevolgen heeft. Ik heb het niet over de behoudenis want in Ef.2:8 staat: *“Want uit genade bent u behouden, door het geloof; en dat niet uit u, het is de gave van God;”* Maar ik wil spreken over de resultaten van het gedrag. *“Want wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat ieder ontvangt wat in het lichaam is gedaan, naar dat hij heeft bedreven, hetzij goed hetzij kwaad.”* (2Kor.5:10) Het is dus van belang, dat men duidelijk weet hoe te wandelen in de weg van God. Want de gelovige moet niet zelf zijn weg kiezen, maar hij moet wandelen op die weg, die het Woord hem aangeeft. Zodra hij zelf wil kiezen, verdwaalt hij. Het kan gebeuren dat iemand geen licht heeft om de weg te kennen, die ze moet gaan. Dan moet hij zich in gebed tot de Heer wenden en zeggen: *“maak mij bekend den weg, dien ik te gaan heb, want ik hef mijn ziel tot U op.”* (Ps.143:8) Of zoals Mozes: *“zo laat mij nu Uw weg weten, en ik zal U kennen”* (Ex.33:13) Hieruit zien we zelfs, dat iemand, die met God en in Zijn weg wandelt, niet alleen in vrede en gelukkig leeft, maar ook opgroeit in de kennis van God, de bron van alle geestelijke groei en alle geluk.

Zo vroeg Paulus voor de Kolossenzen, dat zij *“vervuld mochten worden met de kennis van zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Heer waardig te wandelen tot al zijn welbehagen, terwijl zij in alle goed werk vrucht mochten dragen en opgroeien door de kennis van God.”* (Kol.9,10) De Heer wil ook, dat Zijn schapen naar Zijn stem luisteren en dat zij een luisterend oor om te luisteren. *“Wanneer hij al zijn eigen schapen heeft uitgedreven, gaat hij voor hen uit; en de schapen volgen hem, omdat zij zijn stem kennen.”* (Joh.10:4) Alleen op Jezus moet hun blik zich richten. *“Maar een vreemde zullen zij geenszins volgen, maar zij zullen van hem vluchten, omdat zij de stem van de vreemden niet kennen.”* (Joh.10:5) De Heer Jezus brengt Zijn schapen graag buiten het rumoer van de wereld, ver van haar aantrekkelijkheden en plezier, maar ook ver van haar vormendienst.

Vertrekpunt

In Genesis 4 vinden we voor het eerst dat de mens een altaar bouwt en Hem offerande aanbiedt om tot Hem te naderen. Maar we zien twee mensen, twee broers, Kaïn en Abel, ieder met zijn eigen altaar. En wat zo opvalt is, zij offeren niet samen hun offerande, want deze zijn ongelijk. Kaïn miskende de val, het verval van de mens, zijn verwijdering van God. Hij dacht dat alles wel goed zou gaan en dat God hem zou ontvangen, zoals hij is en dat Hij de offerande van de vruchten van een vervloekte aarde wel zou aannemen. Hij was godsdienstig, maar zonder echt geloof en zonder kennis van God. Arme ongelukkige! *“Maar Kaïn en zijn offer zag Hij niet aan. Toen ontstak Kaïn zeer, en zijn aangezicht verviel.”* (Gen.4:5)

Abel sloot zich niet bij Kaïn aan en bleef trouw aan God. Hoe zou hij zich met Kaïn kunnen verenigen, diegene die God niet aankeek? Abel had zijn eigen altaar, waarop hij aan God offerde: *“van de eerstgeborenen zijner schapen.”* Abel had begrepen dat hij een zondaar was, verloren en ver van God en dat hij, om tot Hem te naderen, een plaatsvervanger een bloedig offer nodig had. Een offer dat de straf onderging die aan de zonde verschuldigd was, omdat hijzelf, als zondaar, die straf verdiende. Een slachtoffer dat de dood moest ondergaan, zodat hij die zelf niet zou moeten ondergaan. *“Door het geloof offerde Abel aan God een beter slachtoffer dan Kaïn, waardoor hij getuigenis verkregen heeft dat hij rechtvaardig was”* (Hebr.11:4) Door het geloof in deze offerande kreeg hij het getuigenis dat hij rechtvaardig was. Christus is wel gestorven voor alle zondaars, maar Hij rechtvaardigt alleen hen, die in Hem geloven. *“Wij dan, gerechtvaardigd op grond van geloof, hebben vrede met God door onze Heer Jezus Christus,”* (Rom.5:1)

In Genesis 4 vinden wij dus twee mannen, twee altaren, twee erediensden. De ene van God en de andere van de mens. Één die God niet erkent en een ander, die Hij erkent, die Hij goedkeurt en aanneemt. De erediensden van Abel, die door het geloof tot God naderde en Hem aanbad, door Hem offeranden aan te bieden.

De godsdienst van Kaïn heeft sindsdien een grote vlucht genomen. Ze is gevallen in grenzeloze trots en in ongebreideld bederf. Het wordt getoond in het

Woord van God als een uitgebreid godsdienstig systeem, dat “het grote Babel” wordt genoemd.

Schijnbaar heeft ze een zekere schoonheid, die op het eerste gezicht, goed lijkt, aantrekkelijk, eerbiedwaardig, want ze houdt in haar hand een gouden beker. Maar deze beker is vol gruwelen en de onreinheden van haar hoererij. (Op.17:4) Een stem uit de hemel richt zich tot de uitverkorenen van God: “Gaaf uit van haar, mijn volk, opdat u met haar zonden geen gemeenschap hebt en opdat u van haar plagen niet ontvangt;” (Op.18:4)

Genesis 4 lijkt dus op een illustratie van deze twee grote beginselen, die zich sinds die tijd op een merkwaardige wijze ontwikkeld hebben, de éne in het goede, de ander in het kwade. Het éne in het beginsel van ongeloof en dwaling. De andere in het geloof en waarheid. Het is dus ernstig, dat ieder kind van God zichzelf moet onderzoeken, om zich rekenschap te geven van zijn wandel en van het beginsel, dat hem bestuurt. Hij moet direct loslaten wat verbonden is met de eredienst van Kain of Babel.

Een aparte weg

“En het geschiedde, als de mensen op den aardbodem begonnen te vermenigvuldigen, en hun dochters geboren werden, 2) Dat Gods zonen de dochteren der mensen aanzagen, dat zij schoon waren, en zij namen zich vrouwen uit allen, die zij verkozen hadden.” (Gen.6:1,2)¹

De vermenging van wat van God is met dat wat van de mens is, is een bijzondere vorm van het kwaad en een machtig instrument in de handen van Satan om het getuigenis van Christus op aarde te bederven. Deze vermenging kan soms zeer fatsoenlijk schijnen. Ze lijkt dikwijls op een grote verbreiding van de kennis van God, op een volkomen en krachtige openbaring van de goddelijke invloed. Ten slotte op iets, dat eerder vreugde geeft dan reden tot droefheid. Maar onze mening in dit opzicht hangt geheel af, van het standpunt, van waaruit we deze vermenging bekijken. Als we die bekijken van uit het licht van God, is het onmogelijk zich voor te stellen, dat het volk van God iets zou winnen, als het zich verenigt met de kinderen van deze eeuw, als de waarheid bedorven wordt door het vermengen met menselijke beginselen. Dat is niet het middel waarvan God zich bedient om Zijn waarheid te verbreiden, of om de belangen te bevorderen van hen, die Zijn getuigen op aarde moesten zijn. Het goddelijk beginsel is, afzondering van het kwaad. Men kan dit beginsel nooit schenden zonder ernstig nadeel aan de waarheid toe te brengen.

In het verhaal van Genesis 6:1 vinden wij dat de vereniging van de zonen van God met de dochters van mensen leidde tot de meest rampzalige gevolgen. Het is

¹ Deze tekst, die niet de onmiddellijke betekenis heeft, die de schrijver hem geeft, machtigt ten volle de morele toepassing.

waar, dat de vruchten van deze vereniging bewonderenswaardig waren naar de gedachten van mensen. We lezen: “*deze zijn de geweldigen, die van ouds geweest zijn, mannen van name.*” (4) Toch was de gedachte van God heel anders. Zijn gedachten zijn niet onze gedachten.

“En de HEERE zag, dat de boosheid des mensen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was.” (5) Dat geldt voor de vermenging van het heilige en het onheilige. Zo zal het altijd zijn. Als het heilige zaad zijn zuiverheid niet handhaaft, is het getuigenis van God op aarde verloren. De eerste poging van Satan was het plan van God omver te werpen door Abel te doden, het heilige zaad. Daarna toen hij zag, dat hij niet geslaagd was, probeerde hij zijn doel te bereiken door het te bederven.

Het is van het grootste belang, dat men duidelijk doel, aard en gevolgen van deze eenheid begrijpt, van de zonden van God met de dochters van mensen. We lopen het heden groot gevaar de waarheid los te laten uit liefde tot de eenheid. Laten we dus oppassen. We komen nooit tot een echte eenheid, als wij de waarheid los laten. De keuze van de ware christen moet altijd zijn: de waarheid tot elke prijs te handhaven. De oecumenische gedachte kan als volgt omschreven worden: de eenheid tot elke prijs bevorderen. Als men op hetzelfde moment de waarheid kan handhaven zo veel te beter, maar men moet de eenheid bevorderen.

Dit laatste beginsel kan alleen bevorderd worden ten koste van alles, wat het getuigenis aan goddelijks bevat. Het is duidelijk, dat er geen echt getuigenis kan bestaan daar, waar de waarheid verloren is. Daarom zien we in de wereld voor de zondvloed dat de onreine vereniging van het heilige met het onreine, van het goddelijke met het menselijke, geen ander gevolg had, dan het kwaad tot zijn volheid te brengen en dan komt het oordeel van God over de wereld.

Natuurlijke banden loslaten

De mensen na de zondvloed dienden andere goden. (Joz.24:2) “*De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land, en uit uw maagschap, en uit uws vaders huis, naar het land, dat Ik u wijzen zal.*” (Gen.12:1) Maar eerst lijkt het erop, dat Abram de Heer alleen gedeeltelijk gehoorzaamt. Abram kan dan ook niet in Kanaän ingaan, dan nadat zijn vader gestorven is. “*En Terah nam Abram, zijn zoon, en Lot, Harans zoon, zijns zoons zoon, en Sarai, zijn schoondochter, de huisvrouw van zijn zoon Abram, en zij togen met hen uit Ur der Chaldeen, om te gaan naar het land Kanaan; en zij kwamen tot Haran, en woonden aldaar. En de dagen van Terah waren tweehonderd en vijf jaren, en Terah stierf te Haran.*” (Gen.11:31,32)

Deze teksten laten ons zien, dat natuurlijke banden Abram hadden verhinderd helemaal te beantwoorden aan de roeping van God. Hoewel hij naar Kanaän geroepen was bleef hij in Haran totdat zijn vader

gestorven was. Dan haastte hij zich, zonder verhindering, naar de plaats, waar de God der heerlijkheid hem had geroepen. Daarin zit veel lering. De invloed van de natuur staat altijd vijandig tegenover het volgen van de roeping van God.

Maar in het geval van Abram brak de dood de band, waarmee de natuur hem aan Haran bond. In ons geval breekt de dood de band, waardoor de natuur ons met de wereld verbindt. Wij moeten ervaren, dat wij in Christus gestorven zijn, ons hoofd, onze vertegenwoordiger. Dat onze natuurlijke positie en onze positie in de wereld niet meer bestaat. Dat het kruis van Christus voor ons is, wat de Rode Zee was voor de Israëlieten. Dat wil zeggen, dat het kruis ons voor altijd scheidt van het land van de dood en het oordeel. Alleen zo zullen we kunnen wandelen de roeping waardig. (Ef.3:1) De hemelse roeping van God in Christus Jezus. (Fil.3:14-19)

Het kruis dragen

Hier wil ik even stilstaan bij de twee grote grondwaarheden van het kruis van Christus. Of met andere woorden, bij het kruis als grondslag van onze eredienst en van ons getuigenis, van onze verbinding met God en van onze relatie met de wereld. Als ik overtuigd van zonde, opzie naar het kruis van Christus, zie ik daar de eeuwige grondslag van mijn vrede. Ik zie, dat door het kruis, de wortel of het beginsel van de zonde in mij geoordeeld is en dat mijn zonden gedragen zijn. Ik zie dat God werkelijk voor mij is, terwijl mijn geweten mij verteld, wat mijn echte toestand is.

Het kruis openbaart God als de vriend van de zondaar. Het openbaart Hem als Diegene die rechtvaardig is en als Diegene die de grootste zondaar rechtvaardigt. Niet de Schepping en ook niet de Voorzienigheid hadden dat ooit kunnen doen. Ik kan in de Schepping en Voorzienigheid wel de kracht van God, Zijn majesteit en Zijn wijsheid zien; maar wat zou er van mij worden, als al deze eigenschappen van God zich tegen mij keerden? Als men ze op zich zelf beschouwt op een abstracte, theoretische wijze moeten ze mij oordelen, omdat ik een zondaar ben. Omdat de kracht, de majesteit en de wijsheid mijn zonde niet kunnen wegnemen en ook God niet kunnen rechtvaardigen, als Hij mij aanneemt.

Maar de tussenkomst van het kruis verandert de aanblik van de dingen volledig. In het kruis zie ik God, die zich met de zonde bezighoudt, op zo'n manier, dat Hij zich volmaakt verheerlijkt.

In het kruis zie ik de prachtige ontplooiing en de volmaakte overeenstemming van al Zijn eigenschappen.

- Ik zie een liefde, een liefde zo groot, die mijn hart geruststelt. Een liefde, die het hart afzondert van elk ander voorwerp, naarmate de ervaring mij Hem beter laat kennen.

- Ik zie de wijsheid, een wijsheid zo groot, dat ze verwondert en die zelfs de engelen verbaast.
- Ik zie de kracht, een kracht die elke hindernis omverwerpt.
- Ik zie de heiligheid, een heiligheid die de zonde verbant naar de verste uithoeken van het heelal en die op de sterkste manier uitdrukt al de afschuw, die God van de zonde heeft.
- Ik zie de genade, een genade zo groot dat ze de zondaar plaatst in de tegenwoordigheid, ja in de schoot van God zelf.

Waar zou ik al deze dingen kunnen zien, anders dan op het kruis? Nergens anders. Zoek waar u wilt en u zult nooit iets vinden, dat zo volledig en heerlijk deze twee resultaten: "de heerlijkheid van God in de hoge en vrede op aarde."

Hoe kostbaar is deze eerste kant van het kruis. De basis van de vrede van de zondaar. De grondslag van zijn eredienst. De grondslag van zijn eeuwige relatie met God, die Zich daar heeft geopenbaard op zo'n gezegende en heerlijke manier!

Hoe kostbaar is het kruis voor God, omdat het kruis Hem heeft gediend als vast fundament om er Zijn onvergelykelijke volmaaktheden te ontplooiën en Zijn wegen vol genade voor de zondaar! Het kruis is zo kostbaar voor God geweest, dat zoals een schrijver het zo mooi heeft gezegd: "Al wat Hij heeft gezegd en al wat Hij heeft gedaan, vanaf het begin, toont aan dat het kruis de eerste gedachte van Zijn hart was." Dat is niet verwonderlijk. Zijn geliefde Zoon moest er aan hangen, tussen hemel en aarde, een voorwerp van alle schande en alle lijden, dat de mensen en de duivelen op Hem konden stapelen, omdat Hij de wil van Zijn Vader wilde doen, terwijl Hij de voorwerpen van Zijn genade vrijkocht, maar tot in alle eeuwigheid het grootste middelpunt van aantrekking en de volmaaktste uitdrukking van Zijn liefde is.

De andere kant van het kruis, de basis van ons karakter als discipel en getuige, vereist dat wij dat ook beschouwen met een diepe aandacht. Het is onnodig te zeggen, dat het kruis even volmaakt is in dit opzicht als in het andere.

Hetzelfde kruis dat mij met God verenigt, scheidt mij van de wereld. Die gestorven is, heeft duidelijk afgedaan met de wereld. Want de gelovige gestorven in Christus, is verenigd met God in de kracht van een nieuw leven. Hij is een nieuwe schepping. Onscheidbaar verenigd met Christus. Hij heeft noodzakelijk deel aan de aanneming van Christus voor God en aan Zijn verwerping door de wereld. Deze beide dingen gaan samen. Volgens het eerste is hij een aanbieder en een hemelburger. Volgens het tweede is hij een getuige en een vreemdeling op aarde. Het eerste brengt hem binnen het voorhangsel, het tweede plaatst hem buiten de legerplaats. Het ene is even volmaakt als het andere. Als het kruis tussenbeide is gekomen tussen mij en mijn zonden, dan is het ook tussenbeide gekomen tussen mij en de wereld.

In het eerste geval brengt het kruis mij in vrede met God, in het tweede geval, plaatst het kruis mij tegenover de wereld. Van uit een andere hoek bekeken, hoewel in een andere betekenis, maakt het kruis van mij een geduldige en nederige, getuige van deze kostbare, onpeilbare en eeuwige genade, die het kruis aan het licht brengt.

Het is belangrijk, dat de gelovige nauwkeurig deze kanten van het kruis van Christus onderscheidt en ze duidelijk begrijpt. Hij moet niet zeggen, dat hij van de ene geniet, als hij weigert deel te nemen aan de andere. Als hij oren heeft om de stem van Christus te horen binnen de voorhang, moet hij ook oren hebben om Zijn stem te horen buiten de legerplaats. Als hij de waarde begrijpt van de verzoening, die het kruis heeft volbracht, moet hij ook deel hebben aan de verwerping, die dit kruis meebrengt.

De eerst kant komt voort uit het deel dat God in het kruis heeft, de laatst uit het deel dat de mens in het kruis heeft.

Wij hebben het gelukkige voorrecht, dat we niet alleen hebben afgedaan met onze zonden, maar ook met de wereld. Dat alles is samengevat in de leer van het kruis. Paulus had dus wel reden om te zeggen: *“Maar ik wil volstrekt niet roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is en ik voor de wereld.”* (Gal.6:14) Paulus bekeek de wereld als iets, dat aan het kruis geklonken moest worden en de wereld, die Christus kruisigde, had in Hem allen gekruisigd die Hem toebehoren. Er is dus een dubbele kruisiging, naar gelang er sprake is van de gelovige of van de wereld. Als dat goed begrepen werd, zou men de complete onmogelijkheid zien de één met de ander te verwarren. Geliefden, laten we diep nadenken, oprecht en met gebed over deze dingen. Dat de Heilige Geest ons de ervaring mag geven van de praktisch kracht die er ligt in die twee kanten van het kruis.

Afzondering

Laten we nu naar ons onderwerp terugkeren. Er staat niet hoelang Abram in Haran bleef, toch wachtte God, vol genade, tot zijn knecht van natuurlijke banden bevrijd was en volledig Zijn bevelen kon gehoorzamen. Abram ontving geen enkele nieuwe openbaring tijdens zijn verblijf in Haran. Daar moeten we wel op letten.

Toen God in het begin Abram riep, had hij niet helemaal aan de oproep gehoorzaamd. Hij had zijn land en maagschap verlaten, maar niet het huis van zijn vader en zo kwam hij niet in Kanaän. Hij had weliswaar veel dingen verlaten; hij was uit Ur der Chaldeeën vertrokken, maar kwam niet verder dan tot Haran en bleef daar. (Gen.11:31,32) Zo gaat het met het hart, dat niet heeft begrepen, dat het geheel aan God toebehoort.

Na de dood van Terah² vertrok Abram naar de roeping van God. *“En zij togen uit, om te gaan naar het land Kanaan, en zij kwamen in het land Kanaan.”* (Gen.12:5) Hier vinden wij de positie van het volk van God, door Zijn genade geplaatst in de hemelse gewesten, waarvan Kanaän het beeld is. *“Toen bouwde hij aldaar een altaar den HEERE, Die hem verschenen was.”* (Gen.12:7) Het wordt duidelijk vermeld, dat Abram zich niet mengde onder met de inwoners van het land voor zijn eredienst. Hij bleef trouw aan God bij zijn altaar. Maar één geval wordt vermeld waar hem geloof ontbrak en hij naar Egypte vertrok. Maar hij vond het geluk en de vreugde in de tegenwoordigheid van God terug, toen hij terugkeerde bij het altaar, dat hij daar vroeger gemaakt had. (Gen.13:4)

Veel later vinden wij de nakomelingen van Abram in Egypte in het land Gosen, onder de slavernij van Farao, waarvan God ze gaat bevrijden. (Ex.8:22)

Farao wilde, dat de kinderen van Israël in Egypte bleven en dat zij daar de Her zouden dienen. Maar Mozes zegt: *“Het is niet recht, dat men alzo doe; want wij zouden der Egyptenaren gruwel den HEERE, onzen God, mogen offeren; zie, indien wij der Egyptenaren gruwel voor hun ogen offerden, zouden zij ons niet stenigen? Laat ons den weg van drie dagen in de woestijn gaan, dat wij den HEERE onzen God offeren, gelijk Hij tot ons zeggen zal.”* (Ex.8:26,27)

De mensen vinden het heel juist en als iets vanzelfsprekends, dat iedereen zijn eigen godsdienst heeft, welke dat ook is. Als wij maar oprecht zijn en ons niet mengen in het geloof van anderen, komt de vorm van de godsdienst er weinig op aan. Dat zijn de gedachte van de mensen over wat zij noemen: godsdienst. Maar het is heel duidelijk dat de heerlijkheid van de naam van de Heer Jezus in dat alles geen plaats heeft. De vijand zal zich altijd verzetten tegen elke gedachte van afzondering en het natuurlijke hart van mensen kan dat niet begrijpen. Het natuurlijk hart kan verlangen naar godsvrucht, omdat zijn geweten weet, dat niet alles in orde is, maar hij verlangt naar de wereld evenveel. Hij zou aan God willen offeren in het land. En als men een wereldse godsvrucht aanneemt en als men weigert “uit te gaan” en zich af te zonderen, is het doel van Satan bereikt. Het van het begin onveranderlijke plan van Satan, is geweest, het getuigenis voor de naam van God, te verhinderen. En hier was zijn verborgen plan hetzelfde, wanneer hij Farao laat zeggen: *“Gaat heen, en offert uwen God in dit land.”* (Ex.8:25) Daarmee zou het getuigenis uitgeblust worden, als ze dit voorstel hadden aangenomen! Het volk van God in Egypte en God zelf verbonden met de Egyptische afgoden! Wat een verschrikkelijke godslastering!

Wij moeten ernstig over deze dingen nadenken. De poging van de vijand om het volk Israël over te halen om God in Egypte te offeren, laat een beginsel zien, dat

² “rustplaats, oponthoud”

oneindig dieper is dan wij op het eerste gezicht geneigd zijn te veronderstellen. De vijand zou triomferen, als hij op wat voor manier of omstandigheden dan ook, het voor elkaar zou krijgen, een schijn van goddelijke goedkeuring op de godsdienst van de wereld. Hij heeft geen bezwaar tegen een godsdienst van die soort. Hij bereikt evengoed zijn doel, door wat men de godsdienstige wereld noemt, als door enig ander middel. Hij heeft dan ook een groot voordeel behaald, als hij er in slaagt een echt christen er toe te bewegen de godsdienstige wereld te erkennen. Het is een welbekend feit, dat niets in de wereld meer verontwaardiging opwekt dan het goddelijk beginsel van de afzondering van de tegenwoordige boze wereld. Men zal u de vrijheid geven, dezelfde dingen laten geloven, dezelfde leer laten prediken, dezelfde werken laten doen; maar als u probeert, al was het ook maar in de geringste mate, u te houden aan de goddelijke bevelen: *“Wend je ook van dezen af.”* (2Tim.3:5) en *“gaat weg uit hun midden en scheidt u af”* (2Kor.6:17) dan kunt u rekenen op hevige tegenstand! Hoe is dat te verklaren? Enig en alleen door het feit, dat, door afzondering van de ijdele wereldse godsdienst, kunnen de christenen getuigenis geven van Christus en die kunnen ze nooit geven als ze daarmee verbonden zijn.

De Geest van God spreekt van een reine en onbesmette godsdienst. (Jac.1:27) Maar de onbekeerde mens kan daaraan in geen enkel opzicht deelnemen. Want hoe zou hij deel kunnen hebben aan dat wat rein is en onbesmet? Die dienst is van de hemel, de bron van al wat rein en onbesmet is. Die dienst is alleen en uitsluitend voor God en de Vader. Ze is de uitoefening van de werkingen van de nieuwe natuur, waaraan allen, die in de naam van de Zoon van God geloven, deel hebben. (Joh.1:12,13; Jac.1:18; 1Petr.1:23; 1Joh.5:1) Merkwaardig is dat zowel in Exodus 8 als in Jacobus 1 de afzondering van de wereld voorgesteld wordt als een onmisbare voorwaarde voor de ware dienst van God. Niets wat bevlekt is door de aanraking met de tegenwoordige boze eeuw kan aannemelijk zijn voor God. Het kan ook niet de verklaring krijgen, zuiver en onbesmet te zijn. *“Daarom, gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan wat onrein is, en Ik zal u aannemen; en Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heer, de Almachtige.”* (2Kor.6:17,18)

God had gezegd: *“Daarom ben Ik nedergekomen, dat Ik het verlosse uit de hand der Egyptenaren”* (Ex.3:8) en niets minder dan dat zou God hebben kunnen voldoen of verheerlijken. Een heil, dat het volk in Egypte zou hebben gelaten zou het heil van God niet hebben kunnen zijn.

Mozes zei tegen Farao: *“Laat ons den weg van drie dagen in de woestijn gaan, dat wij den HEERE onzen God offeren, gelijk Hij tot ons zeggen zal.”* (Ex.8:27) De weg van drie dagen is een algehele scheiding van Egypte. Niets minder dan dat, kon het geloof voldoen. Het Israël van God moet gescheiden zijn van het land van de dood en duisternis in de kracht van de opstanding. De wateren van de Rode Zee moeten de

verlosten van God scheiden van het land Egypte, voordat zij de Heer een passend offer kunnen brengen.

Gehoorzaam

Als we nu in de Heilige Schrift de plannen van God beschouwen voor Zijn volk, vanaf de Rode Zee tot in Kanaän, is het gemakkelijk ons te overtuigen, dat het voortdurend doel van God was, dat dit volk gescheiden bleef van de volken. *“Want van de hoogte der steenrotsen zie ik hem, en van de heuvelen aanschouw ik hem; ziet, dat volk zal alleen wonen, en het zal onder de heidenen niet gerekend worden.”* (Num.23:9) Israël zou dan nooit hebben moeten vergeten, dat de wil van God was, dat het afgezonderd bleef, als Zijn geliefd volk en Zijn getuigenis op aarde. Maar Israël heeft het vergeten en is ontrouw geworden en onder de kastijding van God, heeft het er de moeilijkheden van ondervonden.

“En een Engel des HEEREN kwam opwaarts van Gilgal tot Bochim, en Hij zeide: Ik heb ulieden uit Egypte opgevoerd, en u gebracht in het land, dat Ik uw vaders gezwoeren heb, en gezegd: Ik zal Mijn verbond met ulieden niet verbreken in eeuwigheid. En ulieden aangaande, gij zult geen verbond maken met de inwoners dezes lands; hun altaren zult gij afbreken. Maar gij zijt Mijner stem niet gehoorzaam geweest; waarom hebt gij dit gedaan? Daarom heb Ik ook gezegd: Ik zal hen voor uw aangezicht niet uitdrijven; maar zij zullen u aan de zijden zijn, en hun goden zullen u tot een strik zijn. En het geschiedde, als de Engel des HEEREN deze woorden tot alle kinderen Israels gesproken had, zo hief het volk zijn stem op en weende. Daarom noemden zij den naam dier plaats Bochim;” (Richt.2:1-5)

Laten we een ogenblik ernstig de klachten van de Heer onderzoeken, over Zijn volk. *“U hebt naar mijn stem niet geluisterd. Waarom hebt u dat gedaan?”* Zij hadden een verbond gesloten met de inwoners van het land. Zij hadden hun altaren niet afgebroken. De mens gaat lichtzinnig om met wat God zegt. Hij kan zelfs denken, dat het niet belangrijk is nauwgezet aandacht te schenken aan Zijn Woord. Dat hij naar eigen wil kan wandelen en dat het misschien wel aangenamer en voordeliger is voor de eer van God, zich met de wereld te verbinden. Te wandelen volgens hetzelfde beginsel en één en hetzelfde altaar te hebben. Het is waar, men zal minder strijd, minder smaad dragen en het leven zal rustiger voorbijgaan in goede betrekkingen met de wereld, die Jezus aan het kruis heeft genageld en Hem uit haar midden heeft gebannen. Maar waar is dan de groei? Waar is de vreugde van de nauwe gemeenschap met de Heer? Wat voor getuigenis geeft men Hem dan? Geeft men getuigenis aan de wereld dat haar werken boos zijn, omdat men met haar wandelt en haar beginselen goedkeurt? Verheerlijkt men zo de Heer? *“U hebt naar mijn stem niet geluisterd. Waarom hebt u dat gedaan?”* *“Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen.”* (1Sam.15:22)

Israël moet de gevolgen van de verachting dragen, waarmee het dat Woord van God had behandeld. Het had de bewoners van het land als een gesel aan zijn zijde, waarmee het zich verbonden had. *“Ik zal hen voor uw aangezicht niet uitdrijven; maar zij zullen u aan de zijden zijn, en hun goden zullen u tot een strik zijn.”* Men veracht niet straffeloos het Woord van God. Als men het wel doet, moet men er de gevolgen van ondervinden. Laten we het toch nooit vergeten.

Met de Zijnen

Daar mijn doel alleen is een kort overzicht te geven van de christelijke wandel, zal ik mij beperken tot enkele bijzonderheden, die ik heb gegeven uit het Oude Testament. Ik veronderstel dat die voldoende zijn om oprechte en godsdienstige zielen te overtuigen. Wij zullen nog een blik werpen op het Nieuwe Testament. Daar vinden wij, hoop ik, nog meer en overtuigender bewijs, dat het Woord van God een doorlopende onbrekbare ketting is en dat in het Nieuwe Testament zowel als in het Oude Testament de wil van God is dat zijn volk afgezonderd blijft van de ongelovigen, als het gaat om de eredienst die de gelovigen aan God brengen.

De Vader zoekt ware aanbidders, die Hem aanbidden in geest en waarheid. (Joh.4:23) Wie zijn dat? Zijn kinderen. Hij vergadert kinderen, vormt ze tot zijn eigen lof, geeft hun de Heilige Geest om hun het bewustzijn te geven van hun relatie met Hemzelf. En tenslotte, als ze dit verwerklijken, naderen zij Hem als hun God en Vader.

Het is dus duidelijk, dat in onze dagen het idee om een eredienst te hebben van bekeerden en onbekeerden in flagrante strijd is met het christendom. De zonde is zich te verenigen in de eredienst van God met hen die Zijn kinderen niet zijn. En dat om de eenvoudige reden, dat de Vader ware aanbidders zoekt, en die alleen, om Hem te aanbidden. Ik wil niet zeggen, dat het een zonde is, dat zij die onbekeerd zijn zich op dezelfde plaats bevinden als toeschouwers en toehoorders. Maar de poging om iedereen te verenigen in de eredienst van God een ontorende illusie voor God en noodlottig voor hen die geen ware aanbidders zijn. Er zijn mensen, die deze beide dingen verwarren:

1. het evangelie of andere waarheden horen en,
2. de eredienst;

maar die twee zijn totaal verschillend. Als we God aanbidden, bieden de christenen God een dienst van lof en dank aan. De eredienst gaat uit van de gelovige en stijgt op tot God. Terwijl een evangeliedienst of in elke andere dienst, de boodschap van God komt voor het welzijn van de zielen, tot onderwijzing van de gelovigen, of om de ongelovige te overtuigen tot hun heil. Maar of men zich nu tot gelovigen of ongelovigen richt. Het is altijd iets dat van God komt tot hen en niet wat van hen uitgaat tot God. Zodat het een ernstig kwaad is deze beide dingen te verwarren.

In het Oude Testament hebben we gezien vanaf de roeping van Abram worden de volken in het algemeen terzijde gesteld. Abram wordt de stamvader van het volk van God. In het midden van dit volk is de Heer Jezus gekomen en niet in het midden van de wereld of de volken. Het eerste hoofdstuk van Johannes is een onbetwistbaar bewijs daarvan. *“Hij kwam tot het zijne, en de zijnen hebben Hem niet aangenomen.”* (Joh.1:11)

Mattheüs 15 toont ook op een duidelijke manier, dat de Heer alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis van Israël. *“En zie, een Kananese vrouw die uit dat gebied kwam, riep de woorden: Erbarm U over mij, Heer, Zoon van David! Mijn dochter is ernstig bezeten. Hij antwoordde haar echter geen woord. En zijn discipelen kwamen naar Hem toe en vroegen Hem aldus: Stuur haar weg, want zij roept ons na. Hij antwoordde echter en zei: Ik ben alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis Israels.”* (Mat.15:22,23)

Als de Heer de tempel inging, bevond Hij zich dus in het midden van de Zijnen en niet in het midden van de wereld. Veel godvrezende en eenvoudige mensen menen dat ze gemachtigd zijn, zich met de wereld te verenigen, door het voorbeeld van de Heer te nemen. Maar zij vergissen zich. Als men het Woord van God aandachtig onderzoekt, zal het gemakkelijk vallen zich te overtuigen van deze waarheid en te zien, dat in plaats van zich te verenigen met de beginselen van de wereld, de Heer ons oproept zich er van af te zonderen.

“Gaat niet met ongelovigen onder een ongelijk juk. Want welk deelgenootschap hebben gerechtigheid en wetteloosheid? Of welke gemeenschap heeft licht met duisternis? En welke overeenstemming heeft Christus met Belial? en welk deel heeft een gelovige met een ongelovige? En welke overeenkomst heeft Gods tempel met afgoden? Want wij zijn de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft; 'Ik zal onder hen wonen en wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen mijn volk zijn'. Daarom, 'gaat weg uit hun midden en scheidt u af, zegt de Heer, en raakt niet aan wat onrein is, en Ik zal u aannemen; en Ik zal u tot Vader zijn, en u zult Mij tot zonen en dochters zijn, zegt de Heer, de Almachtige'.” (2Kor.6:14-18; Jes.52:11)

Al hadden we alleen maar deze tekst, dan zou iedereen die God vreest en Hem tracht te behagen, zonder aarzeling Zijn Woord gehoorzamen, dat hem beveelt uit het midden van ongelovigen te gaan.

We zien dat de Heer Jezus na Zijn opstanding niet meer in de tempel ging. Hij had gezegd: *“...de wereld aanschouwt Mij niet meer, maar u aanschouwt Mij;...”* (Joh.14:19) en inderdaad dat gebeurde. Na Zijn opstanding zie we Hem in de plaats waar de discipelen vergaderd waren. *“Jezus kwam en stond in hun midden.”* (Joh.20:19) *“...terwijl Hij gedurende veertig dagen door hen werd gezien en met hen sprak over de dingen die het Koninkrijk van God betreffen...”* (Hand.1:3) Maar de wereld die Hem had verworpen en aan een kruis genageld, zag Hem niet meer. Zij zal

Hem ook niet meer zien tot op de dag, dat de Heer een einde aan haar tegenstand zal komen maken.

...bij de openbaring van de Heer Jezus van de hemel met de engelen van zijn kracht, in vlamvend vuur, als Hij wraak brengt over hen die God niet kennen en over hen die het evangelie van onze Heer Jezus niet gehoorzamen.” (2Thes.1:7,8)

Zijn smaad dragen

In Hebreeën 13 is de les, die de Heer trekt uit waarheid, dat Christus buiten de poort geleden heeft zeer praktisch. *“Laten wij daarom tot Hem uitgaan buiten de legerplaats, terwijl wij zijn smaad dragen.”* (Hebr.13:13) Zoals het lijden van Christus ons een ingang in de hemel heeft verzekerd, zo drukt de plaats, waar Hij geleden heeft uit, dat wij verworpen zijn door de wereld. Zijn dood heeft ons een stad omhoog gegeven. De plaats waar Hij stierf berooft ons van een stad op aarde. Hij heeft buiten de poort geleden en daardoor stelt Hij Jeruzalem terzijde als middelpunt van goddelijke werkingen.

Voortaan is er geen gewijde plaats op aarde. Christus heeft Zijn plaats als slachtoffer buiten de grenzen van de godsdienst van deze wereld ingenomen. Ook van haar politiek en van alles wat bij haar behoort. Deze wereld heeft Hem gehaat en verworpen. Daarom wordt gezegd: *“Ga uit van haar.”* Dat is de leus, dat alles betreft wat de mensen op aarde onder de vorm van legerplaats oprichten, welke legerplaats dat ook mag zijn.

Als de mensen hun “heilige stad” hebben, moeten wij een verworpen Christus buiten de poort zoeken. Als de mensen een godsdienstige legerplaats vormen, met welke naam men die ook mag genoemd worden. Moet u er uitgaan, om een verworpen Christus te vinden.

Als mensen een “legerplaats” vormen en zich scharen om een banier, terwijl ze als schild een of ander waar en belangrijk dogma hebben of een uitmuntende instelling. Als zij zich kunnen beroepen op een orthodox geloof, op een vooruitstrevend plan en verlichte leer, op een schitterend godsdienstig gebruik, in staat om te voldoen aan de vurigste wensen van de toegewijde menselijk natuur, als een of meer van die dingen bestaan, moet men een groot geestelijk inzicht hebben om de werkelijke en waarachtige kracht te onderscheiden van de woorden: *“Laten we uitgaan”* en veel geestelijke kracht en beslistheid om zich daar aan te houden.

We moeten ze wel onderscheiden en er aan houden, want het is volmaakt zeker, dat de atmosfeer van een legerkamp (wat ook de samenstelling of de banier mag zijn) tegengesteld is aan de persoonlijke gemeenschap met de verworpen Christus. Geen enkel ingebeeld godsdienstig voordeel kan opwegen tegen het verlies van die gemeenschap.

Het joodse systeem kon trots zijn op een goddelijke oorsprong. Een jood kon met trots de tempel tonen met

zijn grootse eredienst, zijn priesterschap, zijn offeranden, zijn versieringen, zijn gereedschappen en bewijzen, dat alles door de God van Israël was ingesteld. Hij kon zoals wij zeggen, hoofdstuk en vers aanwijzen, voor alles wat betrekking had op het systeem, waaraan hij gehecht was. Welk ander systeem uit de oudheid, uit de middeleeuwen of van de laatste tijd kan bogen op zo hoge en machtige aanspraken of tot het hart spreken met een zo aanzienlijk gezag? En toch klonk het bevel: *“er uit te gaan.”*

Het is een ernstig onderwerp. Het betreft ons allemaal, omdat wij allemaal geneigd zijn af te glijden uit de gemeenschap met een levende Christus in een dode routine. De praktische kracht van deze woorden: *“Laten wij daarom tot Hem uitgaan...”* betekent niet: Laten wij uitgaan uit het ene systeem, om te gaan in een ander systeem. Laten we bepaalde gevoelens loslaten, om andere gevoelens aan te hangen. Het ene gezelschap verlaten om ons te voegen bij een ander. Nee, maar laten we uitgaan uit alles wat een legerplaats genoemd kan worden, tot Hem, die buiten de poort geleden heeft. De Heer Jezus is nu evengoed buiten de legerplaats, als toen Hij leed, negentien eeuwen geleden. Door wie werd Hij buiten de poort gebracht? Door de godsdienstige wereld van toen. En die godsdienstige wereld van toen was, in geest en beginsel, de godsdienstige wereld van heden. De wereld blijft altijd de wereld. Er is niets nieuws onder de zon. Christus en de wereld worden nooit één. De wereld heeft de mantel van godsdienstigheid omgeworpen, maar alleen om zijn haat tegen Christus te vermommen en daardoor veel gevaarlijker te worden. Laten we onszelf niet misleiden. Als wij met een verworpen Christus willen wandelen, moeten wij een verworpen volk zijn. Als onze Meester buiten de poort heeft geleden, kunnen wij niet verwachten te gaan regeren binnen de poort. Als we Zijn voetstappen volgen, waar zullen die ons heen leiden? Zeker niet tot verheven posities in deze wereld zonder God en zonder Christus.

Christus is veracht, verworpen en buiten de legerplaats. Laten we dan tot Hem uitgaan. Zijn smaad dragend. Laten we ons niet koesteren in warmte van de gunst van deze wereld, want die wereld heeft de geliefde Zoon gekruisigd en haat Hem nog altijd met een onverzoenlijke haat. Terwijl wij aan Hem alles te danken hebben wat wij op aarde en in de eeuwigheid hebben. Hem die ons liefheeft met een liefde, die vele wateren niet zouden kunnen uitblussen. Laten we noch direct of indirect steunen op wat zich laat voorstaan op de heilige naam van Christus, maar wat in werkelijkheid, Zijn persoon, Zijn wegen, Zijn waarheid, het noemen van Zijn wederkomst haat. Laten wij trouw zijn aan een afwezige Heer. Laten we leven voor een Christus, die voor ons gestorven is, omdat ons geweten vrede geniet door Zijn bloed. Laat onze genegenheid zich hechten aan Zijn persoon, zodat onze scheiding van deze tegenwoordige boze eeuw niet maar een zaak is van koude beginselen, maar een werkelijke scheiding, omdat het voorwerp van onze genegenheid daar niet is.

Dat de Heer ons bewaart voor de invloed van dit gewijde en voorzichtige egoïsme dat zo gewoon is heden ten dage, dat niet zonder godsdienst zou willen zijn, maar daardoor niet minder de vijand is van het kruis van Christus. Wat wij nodig hebben, om met succes weerstand te bieden tegen deze vorm van het kwaad, zijn geen bijzondere inzichten, beginselen, theorieën of een koude intellectuele orthodoxie ³ Wat wij nodig hebben, is een innige toewijding aan de Persoon van de Zoon van God. Een gehele wijding van onszelf, lichaam, ziel en geest, aan Zijn dienst en een vurig verlangen naar Zijn heerlijke wederkomst.

Dat zijn de bijzondere behoeften van de tijd, waarin wij leven. Zouden wij niet allemaal tezamen deze kreet, uit het diepst van onze ziel, slaken: "Kom, Heer Jezus!"

In hun midden

Te midden van talloze verdeeldheden, waarvan de Gemeente heden het toneel is en dwalingen, die aan alle kanten, op een listige manier, verbreid worden, is het belangrijk dat de uitverkorenen van God zich weten te oriënteren. Zich op de hoogte stellen. Te doen als een stuurman op het water, vooral in storm en noodweer. De voorzichtige schipper heeft altijd het oog gericht op het kompas, uit vrees dat hij zijn weg mist en op een klip zal vergaan.

Wij houden het oog op de "blinkende morgenster" (Op.22:16) die ons pad verlicht in de duistere nacht, die wij doorgaan. Deze ster alleen geeft ons de richting aan en leidt ons tussen de talrijke afgronden door, die zich op onze weg bevinden. Laten wij voortdurend ons oog op die ster gericht houden. Om in dat zachte licht te wandelen, in Zijn weg en tot eer van Zijn schone naam.

Velen mogen zeggen te midden van de verschillende meningen en gedachten, die bestaan: "Wat is waarheid?" Hoe kan ik de weg vinden, die ik moet gaan? Dat zijn ernstige vragen, maar die gemakkelijk op te lossen zijn, als men zich onderwerpt aan het Woord van God. Niets is duidelijk over de godsdienstige gemeenschap dan Mattheüs 18:20. "*Want waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden.*" Deze woorden leggen de basis van elke christelijke gemeenschap. Christus als middelpunt en de gelovigen om Hem vergaderd door de Heilige Geest. Let wel, dat de Heer niet zegt, waar twee of drie elkaar ontmoeten, maar waar twee of drie vergaderd zijn in Mijn Naam. Daarmee wordt bedoelt een Kracht, die vergadert en niet een eenvoudige keuze of de uitoefening van de menselijke wil. De Heilige Geest is de Kracht, die vergadert in de Naam van de Heer Jezus. (Joh.14:16)

Als we ons vergaderen om een voorschrift, hoe belangrijk dat overigens ook mag wezen, hoe gefundeerd het ook mag zijn, dan maken we ons middelpunt van iets, dat minder is dan Christus. Dus

geen instelling, geen geloofsbelijdenis, geen methode, noch een of andere bijzondere banier ⁴ moet de heiligen vergaderen. Maar enig en alleen de Naam en de gezegende Persoon van de Heer Jezus. Stel iets, wat dan ook, tussen u en Hem en u hebt de waarheid niet meer. Hij zelf zegt: "*Ik ben de weg en de waarheid en het leven.*" (Joh.14:6) "*Als iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren.*" (Joh.14:23)

Dat God ons er mag aan herinneren, dat het uur snel nadert, dat alle verontschuldigheden en redeneringen een einde zullen nemen. En dat als we voor de Heer staan, alle raadslagen van het hart openbaar zullen worden.

Mag in afwachting van die ernstige dag, Christus de geliefde van de Vader, onze enige banier zijn, dan zullen we als Mozes kunnen zeggen: "Jehova Nissi," de Heer is mijn banier. (Ex.17:15)

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1961-81](#)

Titel: [Le Chemin du chrétien](#)

³ rechtzinnigheid

⁴ vaandel